

26. ČERVENÁ KARKULKA

Byla jednou jedna milá malá dívka a tu měl rád každý, kdo se na ni jenom podíval. Nejráději ze všech jí ale měla její babička, která nevěděla, co by děvčátku samou láskou měla dát. Jednou jí dala karkulku z červeného sametu, a protože čepeček dívence tolik slušel a ona už nic jiného nechtěla nosit, začali jí říkat Červená karkulka. Jednoho dne jí maminka řekla: „Pojď, Karkulko, tadyhle máš kus koláče a láhev vína, odnes to babičce. Je nemocná a zesláblá, jistě jí to posílí. Vyprav se na cestu, než bude horko, a až budeš venku, jdi hezky rovnou a neodbíhej z cesty, nebo bys upadla a rozbila bys láhev a babička by neměla nic. A až vejdeš k ní do světničky, nezapomeň pěkně pozdravit a nerozhlížeš se nejdříve po všech koutech.“

„Já to všechno dobře udělám,“ řekla Červená karkulka mamince a dala jí na to ruku. Ale babička bydlela venku v lese, půl hodiny cesty od vsi. A jakmile Karkulka zašla do lesa, potkala vlka. Nevěděla, jaké je to zlé zvíře, a proto se ho nebála. „Dobrý den, Červená karkulko,“ řekl jí vlk. „Pěkně děkuju, vlku.“ — „Kampak jdeš tak časně zrána, Karkulko?“ — „K babičce.“ — „A co to máš pod zástěrkou?“ — „Koláč a víno. Včera jsme u nás pekli a tak nesu něco na zub babičce, je nemocná a slabá, a tohle jí posílí.“ — „Kdepak bydlí tvoje babička, Karkulko?“ — „Ještě dobrou čtvrt hodinku cesty v lese, pod těmi třemi duby, tam má domek. Pod ním jsou keře lískových oříšků, to jistě víš,“ řekla Karkulka. Vlka si pomyslí: „Ta malá holčička, to by bylo křehké sousto, ta bude jistě chutnat líp než stará babička. Musíš to dobře vychytračit, abys dostal obě.“ Chvilku šel vedle Karkulky

a pak řekl: „Podívej, Karkulko, jaké hezké květiny tu kolem rostou, pročpak se nerozhlédneš? Myslím, že ani neslyšíš, jak krásně zpívají ptáci. Jdeš tak rychle, jako bys pospíchala do školy, a přece je v lese tak krásně!“

Červená karkulka se pořádně rozhlédla, a když viděla, jak tančí sluneční paprsky korunami stromů a jak je všude kolem plno krásných kvítků, pomyslně si: „Kdybych tak babičce natrhala pěknou kytičku, jistě by z ní taky měla radost. Je ještě tak brzy, že přijdu včas, i když to udělám.“ Odběhla z cesty do lesa a začala hledat květiny. A pokaždé když nějakou uírhla, zdálo se jí, že kousek dál roste krásnější, a běžela pro ni a tak zacházela stále hlouběji do lesa. A vlk šel zatím rovnou cestou k babiččinu domku a zaklepal na vrátka. „Kdopak to ke mně jde?“ – „To jsem já, Karkulka, nesu koláč a víno, otevři mi!“ – „I jen zmáčkní kliku,“ zvolala babička, „jsem moc slabá a nemohu vstát.“ Vlk stiskl kliku, dveře povolily a on vešel a bez jediného slova šel rovnou k babiččině posteli a babičku spolkl. Pak si oblékl její šaty, nasadil si její čepce, lehl si do její postele a zatáhl záclony.

Karkulka zatím hledala květiny, a když už jich měla tolik, že je nemohla v ruce udržet, vzpomněla si zase na babičku a šla rovnou k ní. Podivila se, že jsou vrátka otevřená, a když vešla do světnice, připadalo jí to tam tak divné, že si pomyslně: „Ach božínku, jaký to mám dneska divný strach, jindy jsem přece u babičky tak ráda.“ – „Dobré jitro, babičko!“ zavolala, ale nedostala žádnou odpověď. Přistoupila tedy k posteli a odhrnula záclonky. Babička tam ležela, čepce měla stažený hluboko do obličejce a vypadala tak divně. „Ach babičko, jaké to máš veliké uši!“ – „To abych tě lépe slyšela.“ – „Ach babičko, jaké to máš veliké oči!“ – „To abych tě lépe viděla.“ – „Ach, babičko, jaké to máš velikánské ruce!“ – „To abych tě lépe chytila.“ – „Ale babičko, jakou to máš hrozně velikánskou pusou!“ – „Abych tě lépe spolkla!“ A sotva tohle vlk dořekl, jedním skokem vyskočil z postele a ubohou Karkulku schlamstl.

Když vlk utišíl své laskominy, lehl si zase do postele, usnul a začal hrozně chrápat. Kolem domku šel zrovna myslivec a pomyslně si: „Ta stařenka tam tolik chrápe, musíš se podívat, jestli jí nic neschází.“ Vešel do světničky, a když přišel až k posteli, uviděl, že tam leží vlk. „Tak tady tě mám, ty starý hříšníku,“ řekl. „Už dlouho jsem tě hledal.“ Chtěl zamířit a vlka zastřelit, tu ho však napadlo, že vlk možná sežral babičku a že by ji ještě mohl zachránit. Proto nevystřelil, ale vzal nůžky a začal spícimu vlkovi párat břicho. Sotva několikrát stříhl, viděl, že se tam začervenala dívčinka čapka, a jakmile zastříhl ještě párkrát, dívčinka vyskočila a zvolala: „To jsem se ale polekala, v tom vlkově břicho byla hrozná tma!“ A za ní se dostala ven i stará babička a sotva popadala dech. Ale Karkulka rychle nanosila velké kameny, těmi naplnila vlkovi břicho. Když se probudil, chtěl utéci, ale kameny byly tak těžké, že vlk klesl k zemi a byl mrtev.

Všichni tři se z toho radovali. Myslivec mu stáhl kůži a odcěl s ní domů, babička si pochutnala na koláči a vypila víno, které jí Červená karkulka

přinesla, a hned se jí vrátila síla. A Červená karkulka si umínila: „Už nikdy nebudeš běhat sama z cesty do lesa, když ti to maminka zakáže.“

Vypráví se také, že jednou, když Karkulka zase nesla babičce napečené koláče, přitočil se k ní jiný vlk a chtěl ji odlákat z cesty do lesa. Ale Karkulka se nedala a šla rovnou cestou za babičkou a řekla jí, že potkala vlka, který jí přál dobrý den, ale z očí mu přitom nic dobrého nekoukalo. „Kdyby to nebylo na široké cestě, jistě by mě byl sežral.“ – „Pojď,“ řekla babička, „zamkneme dveře, aby nemohl dovnitř.“ Brzy nato vlk zaklepal a volal: „Otevři, babičko, jsem Červená karkulka a nesu ti napečené koláče!“ Ale babička s Karkulkou byly zticha a dveře neotevřely. Tu šedivý vlk několikrát oběhl domek a konečně vyskočil na střechu a chtěl počkat, až se bude Karkulka večer vracet domů, aby se pak za ní mohl připlížit a ve tmě ji sežrat. Ale babička věděla, co má za lubem. Před domkem bylo veliké kamenné koryto a babička řekla děvčátku: „Vezmi tenhle hrnec, Karkulko, včera jsem vařila klobásy, vylij tu vodu z nich do koryta.“ Karkulka nosila tak dlouho vodu, až byla veliká kád' plná. Vůně klobás zavanula vlkovi pod čenich a on zavěťřil, pohlédl dolů, a potom tak natáhl krk, že se na střeše už neudržel, ztratil rovnováhu a klouzal dolů. A sklouzl se střechy rovnou do toho velkého koryta a utopil se tam. A Červená karkulka pak vesele odešla domů a nikdo jí už cestou neublížil.

